

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 października 2019 r.

Pozycja 188

POSTANOWIENIE z dnia 16 lipca 2019 r. Sygn. akt Ts 61/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej W.T. w sprawie zgodności:

art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 785, ze zm.) „w zakresie w jakim artykuł ten ogranicza wysokość opłaty sądowej pobieranej od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne do wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 zł wyłącznie do spraw o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491)” z art. 2, art. 32, art. 45 i art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 kwietnia 2019 r. (data nadania) W.T. (dalej: skarżący), wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparcji niniejszego postanowienia.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 13 maja 2019 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych wniesionej skargi przez: wskazanie, jakie wolności lub prawa skarżącego wyrażone w art. 2, art. 32, art. 45 i art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – i w jaki sposób – zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 785, ze zm.; dalej: ustawa o kosztach); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach z konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącego z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; przedstawienie stanu faktycznego.

Skarżącego wezwano także do doręczenia: czterech egzemplarzy wniesionej skargi konstytucyjnej z 18 kwietnia 2019 r.; pięciu egzemplarzy pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postę-

powaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym; odpisu (albo kopii poświadczonej przez pełnomocnika) i czterech kopii postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. I Wydział Cywilny z 4 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalającego zażalenie skarżącego na zarządzenie Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w P. z 30 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]); odpisu (albo kopii poświadczonej przez pełnomocnika) i czterech kopii zarządzenia Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w P. z 30 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]) ustalającego opłatę sądową od wniesionego przez skarżącego pozwu.

Zobowiązany został również do: udokumentowania daty doręczenia postanowienia z 4 grudnia 2018 r. Sądu Apelacyjnego w Ł. I Wydział Cywilny (sygn. akt [...]) oraz poinformowania, czy od tego postanowienia skarżący wniósł nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Do dnia wydania niniejszego postanowienia Trybunał nie otrzymał odpowiedzi na powyższe zarządzenie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnie chronionych wolności i praw. Zgodnie z art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK musi ona zawierać m.in. wskazanie, jakie wolności lub prawa skarżącego i w jaki sposób zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze przepis oraz udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia.

Pominięcie w skardze jej koniecznych elementów oznacza, że Trybunał nie może zbadać konstytucyjności zakwestionowanych przepisów.

Środkiem mającym przeciwdziałać takim sytuacjom jest wezwanie do usunięcia braków formalnych skargi (art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK). Pozwala ono usunąć braki uniemożliwiające nadanie skardze dalszego biegu. Jest to rozwiązanie gwarancyjne, zapewniające skarżącemu dodatkową ochronę w przypadkach, w których wniesiona skarga konstytucyjna obarczona jest uchybieniami formalnymi.

W analizowanej sprawie, po przeprowadzeniu wstępnej kontroli skargi, sędzia Trybunału Konstytucyjnego stwierdził istnienie uchybień formalnych, które nie pozwalały nadać jej dalszego biegu. Dlatego zarządzeniem z 13 maja 2019 r. wezwał pełnomocnika skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi.

Jak wynika z akt sprawy, zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego zostało prawidłowo doręczone 23 maja 2019 r. Zważywszy na datę doręczenia tego zarządzenia należy przypomnieć, że siedmiodniowy termin usunięcia braków upłynął 30 maja 2019 r. Trybunał podkreśla, że do dnia wydania niniejszego postanowienia nie otrzymał odpowiedzi na zarządzenie w sprawie stwierdzonych braków skargi, co jest równoznaczne z niewykonaniem tego zarządzenia.

W związku z nieusunięciem braków w ustawowym terminie Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK, postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.